

Bojor av guld

Från:

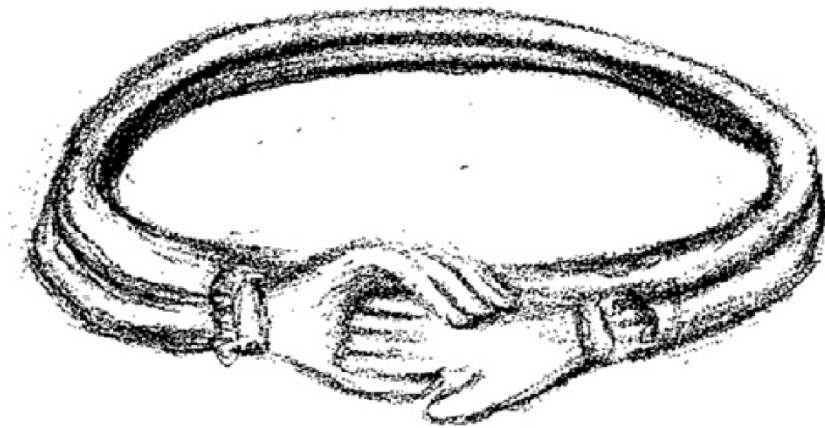
Johanna Scheliga,
Paula Winkler

Zoey
Waloschyk

Samuel-Tyler "Sam"

Tscheredin Liam

Glenn Peter

Bojor av guld

Hon stirrade på ringen på sitt finger: två händer som höll i varandra - egentligen en symbol för enighet, kärlek och tillit. Men för henne var det bara ett bevis på att hon inte var något annat än en handelsvara i sin fars handelsspel. Hon skulle snart träffa sin blivande make - sonen till den man som skulle bli hennes fars affärspartner genom detta äktenskap: en annan inflytelserik och förmögen adelsman från Stade.

Detta var Elisabeth von Zesterfleths öde nu. Och hon visste att det inte fanns något hon kunde göra för att ändra på det.

Eftersom hennes far, Albrecht von Zesterfleth, var bortrest i affärer som han ofta var, bestämde sig Elisabeth för att ta en promenad genom staden för att få tankarna på annat. Hon gick förbi otaliga handlare som bar sina varor på ryggen som en puckel och sålde dem. Eftersom dessa handlare var en del av gatan, precis som fasaderna på husen och butikerna, fick gatan namnet: Hökerstraße. För Elisabeth var liv och rörelse på denna gata en del av vardagen, så hon tyckte att folkmassorna och försäljarnas skrikande var mycket lugnande. Även om hon älskade Stade undrade hon hur det skulle vara att fly staden och sin far, att ge upp sitt nuvarande liv som dotter till en inflytelserik affärsman och leva ett blygsamt liv på landet. Plötsligt rycktes hon ur sina dagdrömmar av ett rop, mycket högre än hökarnas välbekanta, kundlockande rop. "Stoppa tjuven!" ropade bagaren. Innan Elisabeth hann förstå vad som hände stötte hon ihop med någon. Det var en ung man som skyndsamt iväg från bagaren. I handen höll han något som såg ut som en brödlimpa inrullad i ett tygstycke. Elisabeth såg in i hans ljusbruna ögon och vacklade baklänges. Han mumlade en kort ursäkt på en märklig accent medan han skyndade förbi Elisabeth. Hon stirrade efter honom medan han fortsatte att springa genom folkmassan. "Stoppa honom!" ropade bagaren igen och sprang efter, men tjuven var för snabb. Snart hade bagaren gett upp att springa efter tjuven och uppståndelsen tystnade igen.

Elisabeth fortsatte att promenera längs gatan, men hon kunde inte tjuvens ögon ur huvudet. Hon visste inte varför, men hon ville ta reda på mer om främlingen med den ovanliga accenten. Så, fortfarande upprörd, begav hon sig hemåt och undrade hur hon skulle göra det möjligt för henne att träffa den märklige unge mannen igen. Hon bestämde sig för att återvända gatan nästa dag vid samma tid för att leta efter honom.

Dessa kastanjebruna ögon. Elisabeth kunde bara inte få dem ur huvudet. Därför tog hon sig till Hökerstraße på morgonen och de färgglada höstlöven som kantade vägen och den svala brisen som svepte gränderna. Doften av nybakat bröd låg i luften och folk var upptagna sina sysslor. Eftersom hon hade anlänt lite tidigare för säkerhets skull bestämde hon sig för att gå till bageriet först, dit den mystiske unge mannen hade flytt, för att se sig omkring. Hon gick runt på marknaden en lång stund och var noga med att se upptagen ut eftersom hon började känna sig generad över sitt hjälplösa sökande efter en tjuv. Men hur mycket hon än spanade och tittade på bagaren kunde hon inte få syn på främlingen någonstans.

Efter en tid bestämde hon sig för att återvända hem. Hon var besviken över att inte ha hittat främlingen och skämdes samtidigt över att ha gett efter för sådana barnsliga förhoppningar, trots att hon redan var förlovad. Ändå kunde hon inte riktigt släppa det sätt på vilket han hade trängt sig förbi henne. Vid närmare eftertanke var han faktiskt inte

var en tjuv, som brukligt . Ändå lekte hon med tanken att återvända till marknaden i morgon. Ja, varför inte? Hon kunde en liten shoppingrunda. Det Göra dagen lättare för hembiträdet. Ja, att göra något bra, att till Hökerstraße med gott samvete och ädla avsikter. Hon såg redan fram emot det. Men till hennes besvikelse blev inte heller denna lilla utflykt lyckad. Hon tillbringade nästan en hel vecka med att leta efter främlingen, men varje dag lämnade henne med mindre hopp än den förra. Ändå blev det på något sätt en vana att genom Hökerstrasse varje dag. Även om det inte var särskilt passande för en förlovad dam som hon att vandra ensam stadens gator, så gav dessa dagliga utflykter henne en viss lättnad från den tryckande stämningen hemma. Även om främlingens ansikte sakta suddades ut tyckte hon om att fly in i marknadens liv och rörelse inför sitt stundande äktenskap. Vid det här laget var hela hushållet i tillstånd, i alla fall den del av det som fortfarande fanns kvar: hennes far var på affärsresa till Cuxhaven. Allt hon kunde utläsa av hans handlingar, skrivna med hans karakteristiskt kryptiska handstil, var att det tydligen hade varit spänt bland hamnarbetarna. Han ville förmodligen bara försäkra sig om att det inte skulle bli några förseningar i transporten av hans varor. I grund och botten föredrog han dock att hålla henne utanför sina affärer. All hennes kunskap om faderns affärer grundade sig på utslitna papper som hon ibland stal från de överdådigt fyllda lådorna i hans skrivbord. För några dagar sedan hade hon äntligen fått reda på mer om sin fästman. Hans namn var Daniel Marschalck. Hennes far hade tydligen brevväxlat med Marschalcks de senaste veckorna och hade förmodligen varit mycket upptagen med att narr av den förmögna familjen. Det förvånade henne inte det minsta att han ville gifta bort henne på ett så lönsamt sätt som möjligt. Det var ju bara logiskt att han en generös hemgift från en familj av den här digniteten. Ändå kunde hon inte förneka att det gjorde ont i henne att bli behandlad som en handelsvara av honom och att han till och med hade undanhållit henne namnet på hennes blivande make. Han hade inte gjort något att informera henne om sina planer för ceremonin, trots att de verkade vara långt gångna. Hon kände inte riktigt för att gifta sig med Daniel Marschalck. Visst skulle det vara lönsamt, för hennes familjs bästa, ja, men också för hennes fars affärsverksamhet, som borde vara det enda skälet till hela äktenskapet. Vid det här laget hade hon slutat räkna de dagar då hon förgäves hade sökt efter främlingen. Så hon promenerade genom Stades gator igen, med en korg med bröd och äpplen under armen. Det blev långsamt svårare att städerskan om att låta henne handla. Hon var rädd att den elaka flickan skulle tycka att hon var inkompetent på sitt jobb. Men Elisabeth hade byggt upp en god relation med henne under åren och lyckats övertyga henne om att hon faktiskt tyckte om de här små utflykterna. Hon hade just tagit på sig besväret att tränga sig igenom Lämmertwiete. Det var den kortaste vägen hem och hembiträdet var beroende av att få hem sina äpplen i tid för matlagning. Hon hörde fotsteg i andra änden av gränden. Hon skällde mentalt på sig själv för att hon inte tog den längre vägen. Hon sänkte blicken och försökte komma så nära väggen som möjligt utan att smutsa ner klänningsfållen. Men hon inte riktigt korgen ur vägen, så hon och mannen som kom emot henne fick knuffa sig förbi varandra på ett ganska besvärligt sätt. Hon skulle just be om förlåtelse när han mumlade en ursäkt. Hans accent lät bekant. Hon stannade genast upp och lyfte blicken. Till och med i halvskuggan av den smala

Hon kände igen hans ansikte från husets väggar som om hon aldrig hade glömt det. Ögonbrynen var hopdragna och det mörka håret kastade skuggor över de mörka ögonen. "Du", började Elisabeth och kände hur hennes hjärta slog snabbare. "Det är du som är tjuven! Du stötte bort mig på ett så olämpligt sätt för några dagar sedan!" Han drog ihop läpparna och granskade henne.

Elisabeth började misstänka att det oklokt att ha konfronterat honom på det sättet. "Hur ska ni kunna hålla det emot mig, fröken?" Elisabeth rodnade. "Jag antar att jag kan rapportera henne." Hon stack ut hakan.

Han log oförskämt. "Jag vet inte hur mycket du har stulit, men ditt ansikte är bekant för mig nu. Det skulle vara lätt för mig att beskriva dig!" fortsatte hon. "Så mig få höra det, hur skulle du beskriva mig?" Han svarade och flinade ännu bredare när han insåg hur mycket han gjorde henne upprörd. Fin

Linjerna stod ut under hans höga kindben. Han gjorde Elisabeth upprörd. Utan vidare bestämde hon sig för att inte stå ut med hans manér längre. Hon fnös och tryckte sin korg närmare kroppen. "Du borde skämmas, din jävel!" utbrast hon och vände på klacken. Hon tog hastiga steg bort från honom. En rodnad steg upp på hennes kinder och hon pressade ihop läpparna. Så oförskämd han var! Att hon hade tänkt så mycket på honom, hur pinsamt det hela verkade för henne nu. Så fräck han var i sitt sätt, ingen hade någonsin vågat behandla henne på det sättet förut. Det var något med situationen som gjorde henne upprörd, men hon vågade inte vidare den känslan. Hela vägen stannade hennes tankar kvar vid mötet med främlingen, hur mycket hon än försökte distrahera sig själv. Upprörd knackade hon på trädörren till sitt hus. "Angela!" ropade hon efter kökstjänsteflickan. "Angela, du skulle bara våga öppna dörren för mig!"

ivrigt prasslande hördes bakom dörren tills den till slut öppnades och Angelas rosiga ansikte dök upp bakom den. Hon borstade snabbt bort sina blonda lockar från sina sotfläckiga kinder.

"Miss Elisabeth! Kom in, du har kommit precis i tid.

Jag har just tänt ugnen." Elisabeth tryckte korgen i Angelas famn och skyndade in i huset "Åh , jag har så mycket att berätta för dig!" ropade hon medan hon samlade ihop sina kjolar och följde med pigan in i köket. Medan Angela började skala och riva äpplena satte sig Elisabeth på en pall och började berätta om sitt möte med främlingen. Trots att Angela hade ryggen vänd mot henne kunde hon knappt dölja sin upphetsning.

"Miss Elisabeth, ert mod är beundransvärt! Fast det lika gärna ha misstagits för envishet. Man skulle kunna tro att en engagerad

En dam som hon ger sig inte in i sådana situationer. En tjuv, herregud!" Elisabeth rensade halsen lite. "Ja, det låg inte i mitt intresse att träffa den här mannen igen", sa hon och bet sig genast i läppen. Hon hade inte berättat för Angela om sitt första möte med främlingen förrän nu. Hon vågade en kort stund hoppas på att Angela inte skulle ha hört henne, men hon var en klarsynt ung dam. Hon sänkte genast träskeden som hon använde för att knäcka några ägg till smeten. "Igen? Kände du den här unge mannen sedan tidigare?" Elisabeth förbannade sig själv inombords, men nu var det meningslöst att försöka dölja något för Angela. Hon suckade uppgivet samtidigt som hon inombords förbannade sig själv för sin vårdslöshet. Hon förklarade kortfattat hur hon hade stött på främlingen på marknaden och att det också var därför hon visste att han var en tjuv. Det verkade stämma för Angela och hon slog händerna för munnen. "Åh Elisabeth!" utbrast hon förskräckt. "Är detta anledningen till att du så enträget insisterade på att få handla åt mig?" Elisabeth kippade efter andan. Hon försökte förgäves att lugna ner pigan, men Angela var redan helt försjunken i sina tankar

...försvann. "Åh Elisabeth, vad gör du, drömmer om en tjuv när du redan har en ring på ditt finger. Ooh Elisabeth, vill du vanära din far?"

"Och tänker du fortsätta att förbereda måltiden", Elisabeth förde handen över munnen.

Angela tystnade av förvåning. Elisabeth begravde ansiktet i sina händer. "Åh Angela, förlåt mig. Jag vet inte heller riktigt. Kan du lova att inte berätta det för mig? Nu vet jag hur fräck och skamlös han är! Jag kommer att ha glömt honom på nolltid, snälla håll det här för dig själv." Angela suckade. "Åh

Elisabeth, vad du? Jag ska vara tyst, men lova mig du håller ditt ord och lämnar den här mannen bakom dig. Och jag ska handla igen från och med nu." Elisabeth nickade skamset, men vågade inte se Angela i ögonen. "Ja, jag lovar Angela."

I motsats till sitt löfte låg hon vaken långt in på natten, försjunken i sina tankar. Hur han hade tittat på henne, hur hans mörka ögon hade dröjt sig kvar vid henne och det svaga ljuset hade fångats i hans bruna hår. Hur hans självbelåtna leende bildade små gropar under hans slående drag och hur hon hade förlorat sig själv i synen. Hon visste inte riktigt vem hon var mest arg på: honom för att han var så överlägsen eller sig själv för att hon njöt av det.

Hon var också utom sig hela nästa morgon. Angela försökte så gott hon kunde att tillmötesgå Elisabeth genom att inte ett ord om gårdagskvällen. När hon inte kunde stå ut längre sträckte sig Elisabeth energiskt efter en

rock och gav sig iväg. Hembiträdet Brunhilde höll henne tillbaka: "Fröken Elisabeth, vart ska ni? Ska ni ut och shoppa igen?" Elisabeth sa nej, hon ville bara ta en promenad och få lite frisk luft. Eftersom Angela var upptagen i köket och inte kunde hindra henne, skyndade sig Elisabeth ut ur huset. Hon visste inte riktigt vart hon ville gå. Hon ville säkert ta en promenad, men hon ville också träffa honom igen. Hon vandrade planlöst genom stadens mindre trafikerade gränder och sidogator. Kylan bet i hennes hud och höstvinden blåste obarmhärtigt under hennes kläder. Hon drog åt sig kappan och begravde ansiktet i den fodrade kragen. Hon insåg inte hur lång tid som hade gått innan hon fick syn på honom.

Han stod i Lämmertwiete, med ryggen mot väggen. Spänd glömde hon plötsligt bort hur stela hennes händer och ansikte var av kylan. Plötsligt började hon tvivla. Vad skulle hon egentligen göra nu när hon hade hittat honom? Hon blev osäker på sig själv och funderade på att helt enkelt vända om, men han hade redan lagt märke till henne. Hon stelnade till han närmade sig henne. "Ni är här igen, fröken." Han lät förvånad. Hon sökte efter ord. "Jag har all rätt att vara här och mina skäl att vara här borde inte bekymra dig", svarade hon snopet. "Och ändå tror jag att jag känner till ett av dessa skäl." Han log som om han hånade henne.

"Ni fina stadstjejer är alla likadana, låt mig gissa, din favoritaktivitet, förutom det dagliga skvallret, är att brodera." Elisabeth fnös. "Du är väldigt !" utbrast hon indignerat. "Nåväl, ovärdige herre", svarade hon, "var bor ni, om jag får vara så djärv att fråga? Ni ger inte intryck av att tillhöra den adliga klass som ni verkar håna så mycket." För ett ögonblick trodde hon att hon skulle kunna stå emot hans blick. Hon bröt sig snabbt loss från denna tanke och vände motvilligt bort huvudet. "Vad är din

Namn? Det är extremt oartigt att inte presentera sig, vet !"

Han flinade busigt, tog hennes hand och innan hon hann förstå det började han springa med henne genom de vindlande korridorerna och gränderna. Elisabeth stapplade förvirrat efter honom medan hon försökte återfå balansen. Efter en kort stund skyndade de sig genom den sten- och mossbeklädda stadsporten och över en bro som skilde stadskärnan från staden.

gårdar och kohagar. Den kalla höstluften brände i Elisabeths lungor och hon ville inte längre bli bortförd till en främmande plats av en man vars namn hon fortfarande inte visste. Långsamt gick det upp för henne att en tjuv hade fört henne till en plats hon inte kände till och hon hade ingen aning om hur hon ta sig tillbaka till staden. Hörde kyrkklockorna ringa i fjärran och insåg långsamt hur hennes oro växte. "Vad heter du?" frågade hon igen. "Luleff Jansen", svarade han bryskt, "Kan vi fortsätta, eller litar inte den fina damen på mig?" Naturligtvis litade hon inte på honom! Men om hon höll det emot honom nu skulle hon förmodligen inte komma längre tillbaka mot staden. "Vart är vi på väg?" frågade hon istället. Han svarade inte, utan tog hennes hand igen och gick vidare. Vid det här laget var staden knappt igenkännbar.

Efter några minuter stannade de igen. De stod framför en liten skog av något slag. Luleff ledde dem genom snåren och bara några sekunder senare stod de framför en övergiven väderkvarn. Delar av taket hade rasat in, en av vingarna låg avbruten i gräset och väggarna var söndervittrade. Naturen hade uppenbarligen för länge sedan bestämt sig för att ta tillbaka vad som rätteligen var hennes. Träet var ruttet och det fanns inget område som inte var övervuxet av grönska. Luleff ropade plötsligt: "Cathelijne, ik ben terug. Ik heb iemand meegenomen". Plötsligt tittade en liten flicka fram bakom ett hål i väggen. "Vem är det där?" frågade Elisabeth förvånat, "Är det din syster?" Luleff suckade och ledde in henne i väderkvarnen. Där inne var det, trots de få föremål de verkade ha, ganska kaotiskt. Väggarna var delvis raserade och fulla av sprickor, halm låg i ett hörn under vad som en gång hade varit ett vitt lakan och de verkade använda kvarnstenen som bord. Luleff började med dämpad röst: "Vi var tvungna att fly för några veckor sedan, tvingade att allt bakom oss. Allt för att vi höll fast vid vår tro. Cathelijne och jag förlorade vårt hem, vår familj, allt som var viktigt för oss. Nu är vi här, i säkerhet, eller vad ni tror. Men vad har man kvar när man inte har någonting? Ingen mat, inget tak över huvudet, och vi bor i en ruin som knappast erbjuder oss något skydd. Det är svårt att veta om vi verkligen har flytt eller om den verkliga kampen bara har börjat."

Han tog en paus och suckade djupt. "Ibland undrar jag om det gör någon skillnad överhuvudtaget. Vi vill försöka ta oss vidare till Köpenhamn när vi har återhämtat oss lite." I fjärran ljöd kyrkklockorna igen: en, två, tre, fyra, fem gånger! Elisabeth stelnade till, snart skulle hennes far komma hem och då skulle hon inte vara där. Hon hoppade upp, mumlade en kort blandning av förklaring och ursäkt och sprang sedan hem så långt kläderna räckte. Hon kunde känna Luleffs blick på sin rygg och kände sig hemsk över att lämna honom bakom sig på det här sättet. Ändå nådde hon sitt mål snabbare än hon hade förväntat sig och lättnaden smälte samman med brännandet i lungorna och smärtan i fötterna. Hon knackade på dörren och hennes piga Brunhilde öppnade. "Fröken Elisabeth, vad gjorde ni ute på gatorna så här sent? Din far kan komma när som helst och om du inte hade varit hemma i tid hade din far med all säkerhet blivit mer än upprörd." Elisabeth mumlade en kort ursäkt och gick in i

Hon skyndade sig till sitt rum. En stund senare tittade hon ut genom sitt fönster, varifrån hon hade en perfekt överblick över det höga kyrktornet. Klockan var redan sju på kvällen och hon började undra om hennes far hem idag. Det verkade som om hennes stress och rusning hem hade varit onödig. När han normalt åkte iväg på en affärsresa var han alltid hemma igen runt fem på eftermiddagen, och det var därför hon var lite orolig nu, trots att hon sin far.

Hans åsikter, som inkluderade hans dotters kärleksliv, var enligt henne ganska tvivelaktiga, men om man trodde på honom var det det enda

Chansen att få gifta sig med rätt man. Enligt hennes far skulle hon bara göra ett dumt misstag i sin känslorvall och ge sig hän åt någon skurk från gränderna. Men det var inte upp till henne att bestämma och hon behövde egentligen inte oroa sig för det.

När hennes far äntligen kom hem hade Angela redan serverat middagen. Hon ville egentligen inte hälsa på honom, men så snart han såg henne drog han in henne i en mycket mjuk omfamning, tack vare sin hälsosamma korpulens. Eftersom hon inte hade en chans mot sin far, som var två huvuden högre och många gånger bredare, gav hon sig till slut hän åt hans omfamning, som slutade i en mycket märklig scen som påminde om någon som försöker krama en staty. När han till slut hade pressat luften ur henne hon så snabbt som möjligt bort från hans armar, ifall han skulle ändra sig. När de satte sig ner började Albrecht genast att berätta om hela sin resa. Det fortsatte så en stund, Elisabeth stängde av efter ungefär två minuter, men det verkade inte störa honom. Han bara fortsatte att prata så att den som råkade komma in kunde tro att han var ett vattenfall som hade varit uppdämt i tre år. Han berättade om sina eländigt långa affärer med människor, av vilka han, som han betonade flera gånger, inte tålde de flesta, och om hur han hade sålt en ganska sliten båt till en fattig fiskare för en så orimligt hög summa pengar att denne trots det nästan hade börjat dyrka Albrecht. "Hur som helst, när jag hade sålt den gamla Angelika bestämde jag mig för att koppla av på en trevlig pub först.

Medan jag satt där och njöt av mitt vin satte sig plötsligt en lång, stilig man bredvid mig och jag tänkte fortfarande, ja, känner jag inte igen honom från någonstans? Men så tittade jag närmare och när han hälsade på mig förstod jag äntligen vem det var. Det var Bartholt, far till din fästmo Elisabeth." Hon rycktes upp ur sin trans och lyssnade. "Och eftersom du ska gifta dig om en vecka hade vi mycket att prata om, så..." "Va?! Jag ska gifta mig om en vecka?" Elisabeth blev rasande och hoppade upp. "Jag har inte ens träffat min blivande make än, och nu ska jag gifta mig med honom om en vecka? Och förresten, varför väljer du min man åt mig?

Tror du verkligen att jag inte kan välja en förnuftig gentleman längre?" Hon nästan skrek nu. "Unga dam, det där är att gå för långt", dundrade Albrecht och reste sig också upp. Men Elisabeth hade redan gått för långt för att kunna stoppa henne nu. "Nej, du ensam bär skulden för att jag inte en enda gång i mitt liv har kunnat fatta egna beslut, och jag hade inte ens kunnat träffa Luleff om jag inte hade smitit ut!" "Snälla, vad var det du sa?" frågade hennes far plötsligt med ett kallt, dödligt lugn i rösten. En kall rysning löpte längs Elisabeths ryggrad. Vad hade hon sagt? Hon hade inte insett det i sitt upprörda tillstånd, men nu hade hon verkligen begått ett avgörande misstag. "Elisabeth von Zesterfleth. Vad. Gjorde. Du. Sa du det?" frågade hennes far med en tydlig betoning i rösten.

"Inget, jag lät mig bara ryckas med av mina känslor, jag är ledsen, far." "Nej, Elisabeth. Vem var det du pratade om?". Elisabeth kände sig varm och kall på samma gång. Hon knöt händerna bakom ryggen för att dölja sina darningar, men hennes far hade redan märkt det och tittade på henne med en genomträngande blick. Hon försökte undvika hans stirrande blick och tittade därför hjälpsamt på Angela, som stod i dörröppningen och lockades av skriken, men hon skakade bara omärkligt på huvudet. Hon var tvungen att hantera situationen på egen hand. Hennes far tolkade förmodligen hennes tystnad som Hans misstankar bekräftades när hans ansikte förvreds till en mask av avsky. "Min dotter", sa han sedan med knappt undertryckt ilska i rösten.

Voice, "träffar några slumpmässiga herrelösa djur trots sin förlovning och blir förälskad i dem. Har du någonsin insett vad det betyder för dig? Vad det betyder för oss? Du äventyrar hela din familjs rykte och därmed din framtid, och trots att du vet det fortsätter du att jaga honom. Jag skäms över att behöva kalla dig min dotter. Du har sårat mig väldigt mycket, Elisabeth." Med de sista orden sänkte han rösten och sjönk sakta ihop. Elisabeth kände sig hjälplös. Hon visste inte längre vad hon skulle göra, hon hade aldrig sett sin far så nedstämd och besviken. Hon kände sig hemsk och skulle ha velat krama om honom och säga att hon aldrig mer skulle göra något så dumt. Men en liten, tyst röst i hennes bakhuvud påminde henne om att det inte var hennes fel. Om hennes far bara hade låtit kontroll sitt eget liv hade det aldrig gått så här långt. Driven av denna visshet utvecklade hon en ny passion. "Han är inte en hund." Hon gav sin far en fientlig, "Och en herrelös. Du inser inte hur svårt han har det. Du har inte sett hur han och hans syster lever. Och allt detta för att de håller fast vid sin tro. Varför bryr sig någon om vad någon tror på? Fader, jag älskar honom. Du kan inte ta det ifrån mig. Lås in mig, lås in mig, låt mig aldrig känna dagsljuset på min hud igen på grund av mig. Men denna kärlek, denna enda sanna

Det kan du inte ta ifrån mig, vad du än gör.

...kan göra. Och skulle jag sitta hundratals mil bort i den djupaste fängelsehålan och svälta ihjäl, kommer hans leende i mitt minne att ge mig värme, hans ord kommer att ge mig styrkan att överleva. Varje dag, varje liten evighet, kommer jag att vänta på honom. Hans ansikte skall vara det sista jag ser när jag lämnar denna värld. Hans röst det sista jag hör och hans beröring det sista jag känner. Snälla far, förstå mig, du som jag härstammar från." Under de sista orden hade hon fallit på knä framför honom och såg nu in i hans ansikte. Hon blev förskräckt när hon insåg att han grät.

Han torkade ilsket bort sina tårar och reste sig upp. "Elisabeth, till ditt rum. Nu på en gång." Hon ryggade tillbaka för honom och gick sakta mot dörren. "Och att du inte kommer tillbaka till mig förrän du har fått de här fluffiga sakerna ur ditt huvud." Det skulle bli de sista orden hon hörde från honom. Med en tom känsla i bröstet traskade hon långsamt uppför trappan och nådde knappt fram till sitt rum, där hon föll ihop på sängen. Hennes tårar blötte ner kudden och hennes kläder, men hon brydde sig inte. Hon ville komma bort, bara bort från den här hemska platsen. Hon stirrade ut i intet medan tusentals virvlande tankar nästan svalde henne. Hon kunde inte röra sig och drunknade i sitt eget huvud tills hon lite senare övermannades av trötthet på grund av stressen och det känslomässiga kaoset. När hon vaknade igen var det mörkt och Elisabeth hörde sin far snarka ljudligt i rummet intill. Hon visste att hon inte kunde stanna kvar längre och stå ut med sin fars själviska beslut.

Utan vidare började hon samla ihop proviant och lite kläder och vävde ett rep av lakan och tyg - varor som hennes far bland annat handlade med. Hon fäste det i en krok på sitt fönster. Trots att repet inte såg särskilt stadigt ut klättrade hon ner. I klänning var det dock svårare än hon hade trott, men hon nådde marken helskinnad.

Så snart hennes fötter rörde marken hon mot stadsporten med den svala nattvinden i ansiktet. Så snart hennes fötter rörde marken sprang hon mot stadsporten. När hon nästan hade nått fram till den upptäckte hon ett hinder som hon hade i sin hastiga flykt: På natten var stadsporten stängd och tungt bevakad. Hon visste att de pengar hon hade med sig skulle ta lång tid.

inte skulle räcka för att muta de två vakterna. Hon gömde sig bakom en husvägg, iakttog vakterna och funderade på hur hon skulle kunna ta sig över muren utan att bli upptäckt. Hon kände staden som sin egen ficka och om det fanns något sätt att ta sig runt muren måste hon känna till det.

Det slog ner som en blixtnär från klar himmel: möjligheten att komma ut ur staden. Det fanns ett träd nära muren som borde ha huggits ner för länge sedan.

Hon smög tyst genom gränderna, men hon kunde inte skaka av sig känslan av att hon var iakttagen. Strax efteråt såg hon dock sin räddning. Framför henne avtecknade sig silhuetten av den unga ek som markerade hennes destination i det svaga månljuset. Hon såg sig omkring. Det fanns inga vakter att se, men en grupp kunde dyka upp när som helst. Hon var tvungen att agera snabbt. Hon rusade snabbt in i skuggan av muren, där hon förhoppningsvis skulle vara skyddad från nyfikna ögon. Nu behövde hon bara hitta ett sätt att klättra upp i trädet... Där! Hon fick syn på några grenar som lätt kunde användas som steg. Tyvärr fanns det ett problem. Grenarna var ungefär två och en halv meter ovanför hennes huvud, vilket var ett stort hinder. Men nu fanns det inget som kunde stoppa henne. Hon tog några steg tillbaka från väggen och samlade ihop kjolarna. Hon borde nog trots allt ha stulit en av sin fars byxor. Så hon hade inget annat val än att göra sig av med kjolarna. Endast klädd i ett underställ kände hon sig obehagligt exponerad, men hon hade inget annat val. Med ett kraftfullt kast skickade hon iväg sina avlagda kläder så att de seglade över toppen av väggen. Sedan tog hon sats och sprang mot väggen. Fötterna lämnade marken och för ett kort ögonblick kände hon sig nästan viktlös, fri, som en fågel i skyn med stolt utbredda vingar. När foten nuddade murens hårda sten tryckte hon ifrån hårt och fångade kanten på ett block med fingertopparna. Hon drog sig med möda upp och klamrade sig fast vid nästa spricka mellan murverket och trädet, varifrån hon till slut fick tag i den nedersta grenen på sin tidigare identifierade steg. Hon klamrade sig fast vid den och lyfte sig upp, samtidigt som hon påminde sig själv om att inte titta ner eftersom hon inte riktigt hade fullt förtroende för grenen. Men den var mer stabil än den såg ut och kunde hålla hennes vikt så bra. Hon sträckte sig efter nästa gren, som var lättare att nå. Så fortsatte hon att klättra gren för gren, medan mindre grenar hela tiden fastnade i hennes kläder och hår. När hon bara hade en gren kvar att klättra på hörde hon plötsligt röster bakom sig. Hon tittade sig omkring och såg en ljusglimt färdas längs den gränd som hon tidigare hade krupit fram till väggen genom. Nu var hon verkligen tvungen att skynda sig. Men just som hon skulle svinga sig över murkrönet kände hon hur hennes ben hölls tillbaka av något. Hjärtat sjönk ända ner i knäveckan. Hon vände långsamt på huvudet och förväntade sig att se en vakts blinkande hjälm. Men det var bara hennes fot som fastnat i en grengaffel. Nu kunde hon också höra ett visslande ljud som blev högre och högre, vilket också måste vara källan till glöden. Det kunde inte dröja länge innan vem det än var kommit runt hörnet och se henne. Hon drog i sitt ben, men grengaffeln gav inte upp kampen så lätt. Fackelbärarna skulle dyka upp när som helst nu.

Hon skakade och drog vidare, men träet ville inte släppa taget. Precis när spetsen av en sko dök upp bakom gathörnet lyckades hon till slut ta sig loss med ett kraftigt ryck. Med ett tydligt hörbart plopp landade hon på marken på andra sidan muren. Bakom de tjocka stenarna hörde hon ett rop "Vem där?", men hon hade redan tagit sig upp och sprang så fort benen bar henne mot den närliggande skogen för att inte bli fångad.

för att upptäckt av grindvakterna. Den upptrampade stigen ledde mer eller mindre rakt en tid, tills hon kom till en liten bäck. Över bäcken fanns en liten stenbro som hon lätt tog sig över.

Hon korsade bron och lämnade snart de första gårdarna bakom .

Staden där hon hade vuxit upp var bara en liten siluett i månskenet. Hennes lungor brände och benen började ge vika, men hon kunde inte sluta nu.

Tårarna trängde fram i hennes ögon när hon sprang längs de alltmer odefinierade landsvägarna. Hon sprang och sprang tills hon kunde se ett svagt, flämtande ljus bakom några träd och buskar. Hon visste att hon var på rätt plats. Elisabeth kämpade sig fram genom undervegetationen och fick syn på Luleff, som måste ha suttit vid brasan för en stund sedan men som hade rest sig för att söka upp källan till prasslet, och föll i hans armar.

Tårarna rann nerför hennes ansikte. Luleff frågade, både förvånad och mycket förvirrad: "Vad letar du efter här?" Elisabeth svarade snyftande: "Jag vill åka till Köpenhamn, jag kan inte stanna här längre. Om mindre än en vecka ska jag gifta mig med någon som jag aldrig har sett i hela mitt liv, men jag vill inte, jag kan inte, jag älskar dig". Hon sjönk längre in i Luleffs armar och han kramade henne hårdare. "Vi måste hitta ett sätt att ta oss härifrån, och det så fort som möjligt. Oroa dig inte, vi ska göra det tillsammans." De två pratade en stund till och Luleff lyckades trösta Elisabeth. Hon gav Luleff de varma kläder och den mat hon hade tagit med sig hemifrån så att de inte skulle behöva frysa eller gå hungriga de närmaste dagarna. Sedan begav hon sig på väg hemåt för att hennes far inte skulle få reda på att hon varit borta. Hon nådde snart repet under sitt fönster igen och klättrade upp. Väl uppe försökte hon omsorgsfullt plocka isär sin flykthjälp i sina enskilda delar så att det sista beviset på hennes nattliga skulle förstöras. Sedan gick hon till sängs som om ingenting hade hänt.

Under de följande två dagarna undvek hon sin far på dagarna och tillbringade nätterna vid den gamla kvarnen, där hon planerade sin flykt från ett liv som var en mardröm för henne. En morgon, när hon återigen hade varit upptagen med att straffa sin far med sin tystnad, berättade Brunhilde för henne att han skulle tillbringa dagen i hamnen och lät henne veta att hon skulle hinna lugna ner sig till dess. När hon lite senare hörde dörren stängas drog hon en lättnadens suck. Äntligen behövde hon inte längre känna sig som en främling i sitt eget hem. Hon bestämde sig för att fördriva tiden med att bläddra igenom sin fars dokument, och även om hon hade tur som bara kunde tyda hälften av dem tack vare faderns handstil, var det plötsligt något som fångade hennes blick. På morgonen på hennes bröllopsdag skulle en handelsflotta lämna hamnen i Stade och leverera flera lådor med tyg direkt till Köpenhamn. Elisabeth insåg genast att detta var hennes chans till ett bättre liv med sin Luleff och lilla Cathelijne.

Dagarna gick fortare och fortare och det var redan dagen före hennes bröllop, som hon inte skulle närvara vid. Under de senaste dagarna, som i Elisabeths huvud var en enda röra, hade hon försökt stjäla så mycket proviant, pengar och annat som kunde vara till nytta på resan från sitt hem och nattetid transportera det till den gamla kvarnen utan att någon märkte det. Där stoppade de allt i påsar för att göra det lättare att bära. Snart skulle de vara på väg. Äntligen skulle hon vara fri. Fri från sin fars spel och överenskommelser, fri från människors förväntningar. Snart skulle hon för alltid lämna den stad där hon hade vuxit upp och aldrig riktigt lämnat den. Skulle hon någonsin återvända? Var det verkligen rätt att fly? Skulle de ens överleva flykten och skulle de förbli oupptäckta?

Tankarna dansade genom hennes huvud som löven utanför hennes fönster i den kalla höstvinden. Men nu var det inte tid för tvivel, hon visste precis hur fartyget var konstruerat, var det var bäst att gömma sig i lastrummet och att alla förberedelser hade varit lyckade. Så hon klättrade ut genom sitt rumsfönster en sista gång med ett flätat rep. Den här gången skulle hon inte återvända i skydd av gryningen. När hon nådde marken lossade hon repet från fönsterkroken med ett våldsamt ryck och försökte det att försvinna ner i väskan. Nu fanns det ingen återvändo. I skydd av nattens skuggor smög hon sig fram mot hamnen. Trots att det var mitt i natten var hon tvungen att vara försiktig eftersom staden och hennes far hade ögon och öron överallt. När hon kom fram till såg hon genast silhuetterna av Luleff och Cathelijne som gömde sig vid godskranen. Tillsammans gick de till ett av hennes fars fartyg, som var dekorerat med hennes familjs vapensköld. Först gick hon över plankor som ledde upp till däck. Allt så överkligt, vattnets kluckande under hennes fötter, Luleffs andedräkt i nacken och kråkornas kraxande, som om de hånade henne för denna riskfyllda flykt.

När alla hade kommit upp på däck visade Elisabeth Luleff en lucka som ledde direkt in i fartygets lastrum. Han och Cathelijne klättrade in och försvann strax efteråt in i mörkret. Elisabeth själv bestämde sig för att ombord en kort stund. Nu tittade hon på sitt hem för allra sista gången. Staden där hon hade vuxit upp, gatorna och gränderna där hon brukade leka. I det svaga månljuset kunde hon till och med känna igen bageriet som hon ofta hade tillbringat tid i närheten av de senaste veckorna. Var det ett misstag att lämna det här stället? Nej, hon kunde inte tillåta att sådana tankar oroade henne nu. Hon hade redan kommit för långt för det. Den kalla nattvinden blåste henne i ansiktet. Hon var säker på att hon gjorde det rätta och nu fanns det bara en sak som band henne till hennes snart tidigare liv.

Hon stirrade på ringen på sitt finger som glittrade i månskenet: två händer som höll om varandra - egentligen en symbol för enighet, kärlek och tillit. För henne den nu bara en symbol för det gamla livet som hon lämnade bakom sig. Hon tog av den från fingret, tvekade en kort stund och kastade den sedan i hamnbassängen.

Slut

